

Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ

» ἔργου του) συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς συσχέτι-
» σεως τοῦ ζώου τούτου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις πιθαν-
» ῶς ἔθεωρεῖτο ἐν τῇ νήσῳ ὁ προστάτης τῶν θηρατῶν.

» Μέγα μέρος τοῦ ἄθρου τοῦ κ. Σβορώνου πραγματοποιεῖ-
» ται περὶ τῶν νομισμάτων τῆς Κυδωνίας, τῶν παριστιών-
» των παῖδα γαλουχοῦμενον ὑπὸ θηρατικῆς κυνός, καὶ
» περὶ νομίσματος τῆς Πραισοῦ, κατὰ πρῶτον δημοσιευ-
» θέντος ὑπὸ τοῦ κ. Babelon ἐν τῇ Revue Numisma-
» tique 1885. σελ. 161, καὶ φέροντος παῖδα γαλουχοῦ-
» μενον ὑπὸ βοός. Ὁ κ. Σβορώνος ἰσχυρίζεται ὅτι ἐν
» ἀμφοτέροις ταύταις ταῖς περιστάσεσιν ὁ παῖς εἶναι ὁ
» Ζεὺς. Καὶ αἱ μὲν φιλολογικαὶ πηγαὶ οὐδὲν ἀναφέρουσι
» θετικὸν περὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλ' ὁ κ. Σβορώνος ἀνα-
» φέρει χωρίον τι τοῦ Ἀθηναίου (IX. 376A) καθ' ὃ οἱ
» Πραϊσίοι ἔθνον εἰς τὴν ἕν, ζῶον ὅπερ ἔθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν
» διότι ἐγαλοῦργησε τὸν Δία βρέφος μετὰ τὴν ἐν τῷ ὄρει
» Δίκτῃ τέκνωσίν του (ἴδε τὴν κεφαλὴν κάπρου ἢ ὕδρ' ἐπὶ
» τῶν νομισμάτων τῆς Λύττου). Ἡ σχέσις τοῦ τύπου τῆς
» βοός καὶ παιδὸς ἐν τῷ νομίσματι τῆς Πραισοῦ πρὸς τὸν
» Δία φαίνεται πιθανή, εἰ καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ.
» Σβορώνου, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον, δὲν φαίνονται καθόλου
» πειστικά. Ὁ τύπος τοῦ Κυδωνιακοῦ νομίσματος — παῖς
» γαλουχοῦμενος ὑπὸ θηρατικῆς κυνός — ὑπέτεθη παρ'
» ἐμοῦ (Cretan coins σελ. 26) ὡς ἀναφερόμενος εἰς τὴν
» νηπιότητα τοῦ Κύδωνος, τοῦ ἥρωος τῶν Κυδωνιατῶν.
» Ὁ Κύδων ἦτο ἔγγονος τοῦ Μίνωος καὶ υἱὸς τῆς Ἀκα-
» καλλίδος, ἧτις ἴσως τὸν ἐξέθεσε κατὰ τὴν νηπιότη-
» τα αὐτοῦ, τὸν ὅπερ ἔπραξε καὶ διὰ τὸ ἕτερον τέ-
» κνον τῆς, τὸν Μίλητον. Ὁ Μίλητος (κατὰ τὸν Ἀντω-
» νίνον Λιθεράλιον) ἐγαλουχῆθη ὑπὸ λυκαίνης, θηρατικῆς
» δὲ κύων ἴσως ἐξετέλεσε τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Κύδωνα. Καὶ
» ἄλλος δὲ λόγος ἵνα συνδέσωμεν τὸν τύπον τούτον μετὰ
» τοῦ Κύδωνος εἶναι ἡ ἐμφάνισις κυνός συνοδεύοντος τοξό-
» την, τύπου παρουσιαζομένου ἐπὶ ἄλλων νομισμάτων τῆς
» Κυδωνίας. Καὶ συνήθως μὲν ὁ τοξότης οὗτος ὑποτίθεται
» ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Κύδων, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ὅμως δὲν
» εἶναι ὁ Ζεὺς. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Σβορώνος δὲν ἀπέ-
» δειξεν ἀρκούντως τὴν ἀπόρριψιν τῆς θεωρίας τοῦ Κύδω-
» νος, εἰ καὶ τὸ ἐπιχειρήματόν του ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἶναι εὐφρῆς
» καὶ δύναται ἴσως νὰ πείσῃ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν
» του ὅτι τοιαύτη τις ἐξήγησις εἶναι ὀρθή».

Παραθέτομεν δ' ἐνταῦθα καὶ ἀπεικόνισμα (ἀρ. 2) τοῦ ἄνωθι
» ὑπὸ τοῦ κ. Wroth ἀναφερομένου νομίσματος τῆς Κυδων-
» νίας, τοῦ παριστάνοντος τοξότην μὲ κύνα, ὅστις ὑποτίθεται
» ὅτι εἶναι ὁ Κύδων, ὁ ἥρωος τῶν Κυδωνιατῶν. Τὸ νομίσμα
» τοῦτο φαίνεται ἔχον πολλὴν τὴν σχέσιν πρὸς τὸ ἕτερον νό-
» μισμα τῆς Κυδωνίας, τὸ φέρον βρέφος γαλουχοῦμενον ὑπὸ
» κυνός. Κατὰ ταῦτα δὲ τὸ Κυδωνιακὸν νομίσμα τὸ ὑπὸ τοῦ κ.
» Σβορώνου ἀπεικονισθὲν ἐν τῷ Πίνακι 1 ἀρ. 1 τῆς Ἀρχαιολο-
» γικῆς Ἐφημερίδος δύναται νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν νη-
»πιότητα τοῦ Κύδωνος μᾶλλον ἢ εἰς τὴν παιδοτροφίαν τοῦ
» Διός.

Ι. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ὁ βοριάς φυσοῦσε ἀλύπητα, τὰ χιόνια ἔπεφταν
» ἀνάργη' ἀνάργια καὶ πετούσανε σὰν πεταλοῦδες καὶ
» κάθιζαν ἀπάνω στοὺς στεγνοὺς βράχους, κ' ὕστερα
» ἰλυῶνανε. Ἡ θάλασσα παρακάτω ἄχνιζε, κὶ ὁ
» ἥλιος στὴ Δύση κοκκίνιζε σὰν ὀλόπυρη σφαῖρα ἀνά-
» μεσ' ἀπὸ τῆ χαραμάδα ποῦ ἄφιναν τὰ σύννεφα
» ἀπὸ κείνο τὸ μέρος. Ἀνέβαινε ὁ Βαγγέλης ἀπὸ τῆ
» Σκιάλα νὰ πάῃ ἴσια σπίτι του αὐτῆ τῆ φορᾶ. —
» «Παραμονὴ τοῦ ἁγίου Βασιλίου, πρωτοχρονιά αὔριο,
» εἶπε, ἄς πᾶμε σπίτι. Ἄς ἀρχίσουμε καλὰ τὸ χρόνο,
» ἴσως καὶ δὲ μαλλώσουμε πλιά. Ἴσως τήνε φω-
» τίσῃ ὁ Θεὸς τῆ βλογημένη, καὶ κάμῃ μιὰν ἀρχὴν
» καὶ δὲ μοῦ πετάξῃ κανέν' ἀπὸ κείνα τὰ ναθεματι-
» σμένα τὰ λόγια τῆς, ποῦ πᾶν ἴσια μὲς στὴν καρ-
» διά. Θὰ πῆς, καὶ γὼ μπόσικος, ποῦ δὲν τῆς γλυ-
» κομιλῶ καὶ καμιά φορᾶ, μόνο στὴν παραμικρὴ
» ἀφορμὴ ἀνάθω σὰ σπέρτο, καὶ τήνε βρίζω τῆ δύσ-
» τυχη. Ἡ γυναῖκα κακιά δὲν εἶναι. Νά! λίγο λαφρό
» κεφάλι, καὶ λίγο πείσμα, καὶ γίνεται τὸ κακὸ. Θὰ
» πῆ λοιπὸν πῶς ἐγὼ πρέπει νὰ φρονιμέψω, καὶ νὰ
» μὴν τῆ συνερίζουμαι. Τοῦλάχιστο γιὰ χάρη τῆς
» καημένης μου τῆς Πιπίνας, νὰ πάψῃ πιά αὐτὸ τὸ
» λογομαχητό. Δίχως ἄλλο, νὰ τὴν κάμωμ' ἀπόψε
» τὴν καλὴ τὴν ἀρχήν. Κὶ ἂν πῆ αὐτῆ τίποτις, ἐγὼ
» νὰ σωπάσω, κ' ἔτσι νὰ συχάσουμε. Δυὸ τρεῖς φορές
» νὰ σωπάσω, θὰ συνηθίσω, κ' ἔτσι θὰ ρηνήψουμε μιὰ
» «καὶ γιὰ πάντα».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ μοναχὸς τοῦ ὁ Βαγγέλης,
» φτάνει σπίτι του. Τώρα πιά εἶτανε σκοτεινά. Μπαί-
» νει μέσα, βρίσκει ἕνα μεγάλο δαυλὸ στὴ γωνιά, καὶ
» τὸ ταψὶ ἀπὸ πάνω. Ἡ μικρὴ του ἡ Πιπίνα ἀπὸ
» τὴ μιὰ μεριά νὰ βλέπῃ τὴν πῆττα νὰ σιγοψήνε-
» ται κ' ἡ μάνα τῆς ἡ Σωσάνα ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ
» λυῶνῃ τὸ μέλι. Παγωμένους καθὼς εἶταν ἀπὸ τὸ
» κρύο, πηγαίνει κὶ αὐτὸς κοντὰ στὴ φωτιά κὶ ἀπλώνει
» τὰ χέρια του νὰ τὰ ζεστάνῃ.

— Μωρὲ περιδρομος ὄξω ἀπόψε! λέγει, βλέ-
» ποντας τὴ φωτιά, καὶ προσπαθῶντας νὰ φανῇ πρόσ-
» χαρος, πρᾶμα ὄχι πολὺ εὐκόλο γιὰ τὸ δύστροπο
» πρόσωπό του. — Αἰ, ἐσὺ μικρὴ; πῶς πάει ἡ βα-
» σιλοπῆττα; δὲ ψήθηκε ἀκόμα;

Ἡ Πιπίνα, εἶτανε χάξι νὰ βλέπῃς τὸ χαρού-
» μενο πρόσωπό τῆς ἀντικρὺ στὴν ἀναλαμπὴ τῆς
» φωτιάς. Κάθονταν καὶ κοίταζε τὴν πῆττα νὰ κοκ-
» κινίξῃ σιγὰ σιγὰ, καθὼς πρωτοκοιτάζει μάνα τὸ
» παιδάκι τῆς ν' ἀρκουδίξῃ. Τί λαχτάρα εἶταν ἐκεί-
» νη, καὶ τί ἀγάπη! Καὶ κάθε λίγο ἐβαζε καὶ τὸ
» δαχτυλάκι τῆς πεταχτὰ ἀπὸ πάνω, νὰ δῆ ἂν καίῃ.

— Καὶ πῶς τὸπαθες καὶ μᾶς ἤρθες ἀπόψε τόσο
» νωρίς; λέει ἡ Σωσάνα, σαλιζοντας τὴ φωτιά,
» νὰ νάψῃ καλῆτερα.

— Αἰ, πῶς τὸπαθα! Δὲν εἶναι δὲ κὶ ἁγίου Βασι-
» λης καθεμέρα!

Καὶ κοίταζε ὁ Βαγγέλης κατὰ τὴν ἄλλη μεριά,
» τὸνα χέρι κοντὰ στὴ φωτιά, τᾶλλο στὰ μαλλιά τῆς
» μικρῆς του, ποῦ τὰ γλυκοχάδευε.

— Δόξα νάχη ὁ Θεός, ποῦ μάκουσε σὰ θέμιαζ' ἀπόψε. Κ' εἶπα μαθὲς γιατί σὲ μᾶς αὐτό τὸ κακὸ, νὰ λογομαχοῦμε κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα! Σὰ νὰ μὴ μπορούμε πιά νὰ ζήσουμε κι ἀλλοιώτικα.

— Ἐλα, ἀφινέτα τώρα, καὶ βάζε τραπέζι, γιατί πεινούμε κιόλας.

Καὶ παίρνει βιαστικὰ τὴ μικρὴ στὰ γόνατά του, νὰ μὴ θυμώσῃ καὶ πῆ τίποτις χειρότερο. Ἡ μικρὴ γύρισε καὶ τὸν εἶδε συλλογισμένη.

— Τί ἔχεις, Πιπίνα μου; τῆς λέει.

— Τί νάχη! τὸ ξέρεις τί ἔχει! μουρμουρίζ' ἡ Σωσάνα φουώντας τὰ ρουθούνια της, καὶ σηκώνεται νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ μαγειριό.

— Ὑπάγε ὀπίσω μου Σατανᾶ! μουρμουρίζει κι ὁ Βαγγέλης.

— Τί εἶπες; πετιέται ἀμέσως ἡ Σωσάνα καὶ φωνάζει ἀπὸ τὴν πόρτα. Βάζει ὁ Βαγγέλης κάτω τὴ μικρὴ, δακρυσμένη τώρα καὶ φοβισμένη. Σηκώνει ἄπάνω, γυρίζει κατὰ τὴν πόρτα, χλωμός, θειάφι. Τὴ βλέπει μὲ μάτια ὀλάνοιχτα, καί:

— Τί εἶπα! Εἶπα πῶς ἡ ἴδια εἶσαι κ' ἡ ἴδια θὰ ποθάνης. Νὰ τί εἶπα, φωνάζει κι αὐτός.

Ἡ μικρὴ ἐκλαίγει· μὰ ποιὸς τὴν κοίταζε τὴ μικρὴ! Ἡ μάνα ἔβλεπε τὸν πατέρα κατὰματα, κι ὁ πατέρας τὴ μάνα, σὰ δυὸ θεριὰ ἔτοιμα νὰ χυθοῦν τὸνα καταπάνω στ' ἄλλο.

Ἡ Σωσάνα εἶταν ἡ πρώτη ποῦ γύρισε ἀλλοῦ τίς ματιές της. Ἐκαμε τὸ σταυρό της καὶ παρακαλῶντας τὴν Παναγιά νὰ τῆς δώσῃ ὑπομονή, γύρισε πάλι νὰ βγῆ ἔξω.

Ἐρριξε κ' ἡ μικρὴ μιὰ ματιὰ στὴ βασιλόπηττα πάλι.

Τὴν ἴδια στιγμή, καὶ πρὶ νὰ καλοβγῆ ἡ Σωσάνα, γυρίζει κι ὁ Βαγγέλης πρὸς τὴ γωνιά, μουρμουρίζοντας πῶς δὲν ἔφταιγ' ἐκεῖνη, μόν' αὐτός, ποῦ πῆγε ν' ἄρθῃ τόσο νωρίς, σὰ νὰ μὴν τὴν ἤξερε.

Ἡ μικρὴ ἄρχισε πάλι νάνησυχῆ. Τὴν ἔβλεπε τὴ μάνα της ποῦ ξανάμπαινε. Τόξερε τί θὰ βγῆ, καὶ συμμαζεύτηκε, κ' ἔβλεπε χάμω, ἀπελπισμένη, ποῦ δὲ θὰ γείνη τὸ γλυκὸ τῶνερό της, ἡ πῆττα στὴ μέση καὶ γέλοια καὶ χαρὲς τριγύρω.

— Ἀν τὸ μετάνοιωσες ποῦ ἤρθες μιὰ φορὰ νωρίς σπῖτι σου, νὰ ἡ πόρτα, νὰ καὶ τὸ καπελειό! τοῦ λέγ' ἡ Σωσάνα ὀλότρεμη καὶ μὲ πίκρα στὰ χεῖλη της.

Ἐτρεμε κ' ἡ καημέν' ἡ μικρὴ.

— Ἀνάθεμά σε καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε, φωνάζει τότες ὁ Βαγγέλης ἔξω φρενῶν, ποῦ δὲν ἀφινέεις ἓνα χριστιανὸ ν' ἀνασάνῃ, κι ἄς θέλῃ νὰ κάμῃ τὸ σωστό, μόνο μπαίνει σὰ φιδὶ μέσα του καὶ τὸν φαρμακώνεις.

Κοντοστάθηκε ἡ Σωσάνα· σὰ νὰ τὸ μετάνοιωσε ποῦ τότε θυμώσε. Σὰ νὰ συλλογίστηκε τί νὰ πῆ, τί νὰ κάμῃ νὰ τότε συνεφέρῃ Μὰ ποῦ νὰ συνεφέρῃ Βαγγέλης πιά τώρα! Δίχως νὰ πῆ ἄλλη λέξη, κι ἀκόμα πῖθ θυμωμένος ποῦ μαλάκωσε ἡ γυναϊκά του, δίνει μιὰ κλωτσιὰ τῆς βασιλόπηττας, τὴν ἀναποδογυρίζει ἄπάνω στὰ κάρβουνα καὶ στὴ στάχτη, πετιέται ὄξω, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπῖτι.

Δὲν τήνε λησμόνησε ἀκόμα τὴ μαύρη ἐκεῖνη βρα-

δα ἡ Πιπίνα, ἡ ἀλλοίμονη κόρη ποῦ κοιτάζει τώρα τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ μας. Δὲν τὰ λησμόνησε τὰ δάχρια ποῦ ἔχυσε τότες, μήτε τὸν πόνο τὸ βαθὺ ποῦ τὴν ἔσφαξε, ὡσπου τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Μόνο τὰ δηγᾶται κάποτες ὅταν εἶναι καλά, ὅταν δὲν τὴν ἔχει ριγμένη ἀναίσθητη μιὰ φριχτὴ ἀρρώστια ποῦ τὴν τυραννεῖ κάθε λίγο, ἀπὸ μικρὴ μικρὴ. Ἀρρώστια ποῦ κληρονομιέται ἀπὸ στράνους καὶ κακογύμους γονιούς.

A. E.

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἐν μικρὸν νέον μετεωρολογικόν:

Ἡ χιών ἐκάλυψε τὰς κορυφὰς τῶν κύκλων βουνῶν.

Εἷς δακτύλιος λαμπρός, ἐκπάγλου λευκότητος περιβάλλει τὴν πόλιν. Εἶνε ὁ ἀρραβὼν τοῦ χειμῶνος, ὁ ὑποσχόμενος ψύχη, παγετούς, χεῖμετλα, συνάγια, — ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπερτάτην ἡδονὴν τῆς σπινθηρίζουσης ἐστίας, τῆς θερμῆς κλίνης, τῶν ὠραίων χειμερινῶν ἀπόψεων. . . Ἐν τούτοις ὁ βορρᾶς πνέει τὸσον ὀρηκτικὸς ὅσον παγωμένος· ὁ χειμὼν βασιλεύει ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῆ δριμύτητι καὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται συζητήσεις περὶ τοῦ ποῖος ἦτο δριμύτερος, ὁ περυσινὸς ἢ ὁ ἐφετεινός; Τὸ θέμα μᾶς φαίνεται πρόωρον. Ὑπάρχει μιὰ παροιμία, ἡ ὁποία λέγει: Πίσω εἶνε τὰ κοφτερά.

+

Τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν συνετάρραξεν ἡ κατὰ τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Συγγροῦ ἀπόπειρα. Τὴν νύκτα τῆς 16 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἰσχυρὸς κρότος ἐκρήξεν ἀντήχησε παρὰ τὰ Ἀνακτόρα. Οἱ εὐρισκόμενοι τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὰ καφενεῖα τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος ἐξῆλθον ἐπτοημένοι καὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται συζητήσεις περὶ τῆς συνέβῃ. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰποκριθῆ, οὔτε αὐτοὶ οἱ φρουροὶ τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Μόλις τὴν πρωίαν ἐγνώσθη ὅτι φασίγιον δυναμίτιδος, βόμβα, βαρελότον, κάτι τι ἐκρηκτικὸν τέλος πάντων, — διότι περὶ αὐτοῦ ὑπάρχουν διάφοροι γινῶμαι, — ἐρρίφθη εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας Συγγροῦ, μὴ προξενήσαν ὅμως ἄλλην ζημίαν, ἐκτὸς τῆς θραύσεως τῶν ὑαλωμάτων τοῦ θερμοκηπίου. Προφανῶς ὁ ἄγνωστος ἠστόχησε τοῦ σκοποῦ του. Τὸ δυστύχημα ὅμως εἶνε ὅτι μεθ' ὅλας τὰς ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν, ἡ ἀπόπειρα μένει μυστηριώδης, ὑπὸ βαρυτάτου σκότους καλυπτομένη. Αἱ ἐνδείξεις εἶνε ὀλίγισται καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως προσκόπτει πάντοτε κατὰ τοῦ ἀγνώστου. Ἐννοεῖται ὅτι πολλὰ καὶ ποικίλα εἶνε αἱ εἰκασίαι, ἀλλὰ ὑπὸ ζῶηρας φαντασίας, ἀλλὰ ὑπὸ ζῶηρου συμφέροντος δημιουργούμεναι. Οἱ μὲν τὸ ἀποδίδουν εἰς πολιτικὸν πάθος, οἱ δὲ εἰς τοὺς ἄρτιφαινεῖς σοσιαλιστὰς καὶ ἀναρχικοὺς, — ἐδῶ αἱ λέξεις εἶνε συνώνυμοι! — ἄλλοι εἰς ἀτομικὴν ἐκδίκησιν, ἄλλοι εἰς ἀπλὴν ἀστεϊότητα. Κανεὶς δὲν ἤξεύρει τί νὰ πιστεῦσῃ καὶ πρῶτος πάντων ὁ κ. Συγγρός. Ἀλλ' ἡμεῖς φρο-